www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
J. Kenner
COMPLETE ME

Copyright © 2013 by Julie Kenner
This translation published by arrangement with Bantam Books, an imprint of Random House, a division of Random House LLC.
Translation Copyright © 2015 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01345-0

ČUVAMO PRIRODU

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

DŽ. KENER

Voli me

Prevela Snežana Janković

izdavaštvo vulkan

Beograd, 2015.

Voli me *nije istinita priča. Imena, likovi, mesta i događaji proizvod su piščeve mašte. Svaka sličnost sa mestima, događajima, ljudima iz sadašnjosti ili prošlosti potpuno je slučajna.*

1

Strah me je prenuo iz sna. Skočila sam i uspravila se u krevetu, u sobi obasjanoj prigušenom svetlošću digitalnog sata, koji je pokazivao neki minut posle ponoći. Teško sam disala. Oči su mi bile širom otvorene, ali nisam videla ništa. Plašio me je poslednji trag noćne more, baš kao i jedva vidljivi obrisi sablasnog sata, koji su u isto vreme bili dovoljno snažni da me ispune strahom i nestvarni poput magle koja se ne da uhvatiti.

Nisam znala šta me je to prepalo. Znala sam samo da sam sama i uplašena.

Sama?

Okrenula sam se i ispružila ka desnoj strani kreveta. Ali i pre nego što su moji prsti dodirnuli hladnu, skupocenu posteljinu, znala sam da njega tamo nije bilo.

Možda sam zaspala u Dejmijenovom naručju, ali opet sam se probudila sama.

Barem sam znala razlog noćnoj mori. Bio je to onaj isti strah sa kojim sam se suočavala danima i noćima tokom proteklih nedelja. Strah koji sam pokušavala da prikrijem iza izveštačenog osmeha, sedeći pored Dejmijena dok su advokati danima studiozno radili na njegovoj odbrani. Dok su, prateći procedure nemačkog zakonodavstva, iznosili sve detalje protiv optužnice za ubistvo. Dok su ga bukvalno preklinjali da makar malo rasvetli tamne strane svog detinjstva jer su, kao i ja, znali da bi mu otkrivanje tih tajni donelo spas.

Ali Dejmijen je tvrdoglavo ćutao, a ja sam bila prepuštena na milost i nemilost strahu da ću ga izgubiti. Da će ga odvesti od mene.

Pored straha, borila sam se i protiv panike koja me je obuzimala usled utiska da ja tu ama baš ništa nisam mogla da preduzmem. Nije mi preostajalo ništa drugo sem da čekam, pratim i nadam se.

Ali nije mi se dopadala ta neizvesnost i svoju sudbinu nikada nisam prepuštala samo nadanjima. To je bilo suviše imaginarno za moj ukus. Ono što sam prizivala bili su konkretni koraci, koje je samo Dejmijen mogao da preduzme. A on je to nepokolebljivo odbijao.

A to je, po mom mišljenju, bilo najgore od svega. Iako sam shvatala razlog njegovog ćutanja, nisam mogla da izbegnem bes. Jer, u suštini, Dejmijen nije žrtvovao samo sebe. I mene je. Đavola, žrtvovao je *nas*.

Vreme nam nije išlo naruku. Suđenje je trebalo da otpočne za nekoliko sati. Bilo je sasvim izvesno da ću ga izgubiti ukoliko ne promeni stav.

Zatvorila sam oči boreći se sa suzama. Uspevalo mi je da se izborim sa strahom, ali bes nisam uspevala da pobedim. Uz sav trud da to prikrijem, činilo mi se da ću eksplodirati. Bojala sam se da bi me to potiskivanje besa moglo dovesti samo do još goreg i brutalnijeg pucanja.

Kada je optužnica podignuta, Dejmijen je pokušao da me otera od sebe verujući da je to bio način da me zaštiti. Ali to je bilo pogrešno – odletela sam za Nemačku da mu to i kažem. Prošlo je više od tri nedelje kako sam doputovala i ni jednog jedinog dana nisam zažalila zbog toga, kao što nisam ni posumnjala u ono što mi je rekao kada me je video na vratima – da me voli.

Ali to saznanje nije moglo da ublaži zle slutnje koje su me izjedale. Strepnju koja me je ubijala kada bih se noću probudila sama, svesna toga da se povukao u sebe i okrenuo viskiju, dok sam ga ja želela u svom naručju. Da, voleo me je. Ali u isto vreme me je gurao od sebe. Postepeno, korak po korak.

Ma đavola s tim.

Ustala sam iz udobne ali hladne postelje. Bila sam gola i savila sam se da dohvatim mekani beli bademantil hotela Kempinski. Dejmijen mi ga je prošle večeri, nakon tuširanja, svukao sa ramena, a ja sam ga ostavila tamo gde je pao. Mekani pamuk ostao je da leži na podu pored kreveta.

Kaiš je završio na drugom mestu i morala sam da ga potražim među izgužvanim čaršavima. Seks s Dejmijenom uvek je bio pun pogodak, ali postajao je sve intenzivniji i luđi kako se suđenje bližilo kraju. Kao da je, time što je imao kontrolu nada mnom, mogao da kontroliše i krajnji ishod.

Nesvesno sam protrljala zglobove. Na njima nije bilo tragova jer je Dejmijen bio pažljiv. To se nije moglo reći i za moju zadnjicu, koja je još uvek pulsirala od njegovog pljeskanja. Dopalo mi se – kako iščekivanje da ga osetim u sebi, tako i činjenica da mu je bilo potrebno da me potčini koliko je i meni bilo potrebno da mu se bezuslovno predam.

Pronašla sam kaiš uz nogaru kreveta. Noćas su mi njime bile vezane ruke iza leđa. Vezala sam ga oko zgloba i jako zategla, uživajući u luksuzu i udobnosti nakon nasilnog buđenja. I sama soba delovala je umirujuće jer je svaki detalj u njoj bio doveden do perfekcije. Svaki delić izglancane drvenarije, svaka džidžabidža i umetnički detalji. Tog momenta, ipak, nisam bila oduševljena čarima hotelske sobe. Jedino što sam želela bilo je da pronađem Dejmijena.

Spavaća soba bila je povezana s ogromnom prostorijom, koja je služila kao garderober, i prelepim kupatilom. Zavirila sam u obe prostorije, iako nisam očekivala da ću ga tamo naći, a onda produžila ka dnevnom boravku. I ta prostorija bila je ogromna i isto tako ukusno nameštena udobnom garniturom za sedenje i okruglim radnim stolom. On je bio prekriven papirima i fasciklama u kojim se, pored mnogobrojnih pravnih akata koje je advokat Čarls Mejnard ostavio Dejmijenu da prostudira, nalazila i poslovna dokumentacija, čime je nastavio da se bavi uprkos tome što nam se svet rušio pred očima.

Svukla sam mantil i pustila ga da padne na pod. Navukla sam šareni ogrtač, koji je Dejmijen kavaljerski prebacio preko stolice kada ga je sinoć svukao sa mene. U želji da pobegnemo od stvarnosti, nekoliko sati proveli smo u kupovini u Maksimilijanštraseu. Nabavila sam toliko obuće i garderobe da sam mogla otvoriti butik.

Prošla sam prstima kroz kosu kad sam krenula do telefona koji je stajao pored bara. Nekako sam uspela da ne svratim u kupatilo i popravim šminku, koja je zasigurno bila razmazana. To je bio mnogo veći izazov nego što zvuči; pravilo da dama nikada ne izlazi nedoterana usađivano mi je u glavu od rođenja. Ali sa Dejmijenom pored sebe nije bilo teško oglušiti se o mnoga pravila iz mladosti, a tog momenta bilo mi je mnogo važnije da pronađem njega nego da popravim ruž na usnama.

Podigla sam slušalicu i okrenula nulu. Skoro istog momenta začula sam glas sa tvrdim akcentom na drugom kraju žice. „Dobro veče, gospođice Ferčajld."

„On je u baru?" Nije bilo potrebe da objašnjavam ko je *on*.

„Jeste. Želite li da mu odnesem slušalicu?"

„Ne, u redu je. Sići ću."

„*Sehr gut.* Želite li još nešto?"

„Ne, hvala." U momentu kada sam htela da spustim slušalicu, setila sam se da ipak ima nešto. „Čekajte!" Uspela sam da kažem pre nego je prekinuo vezu, a onda ga zamolila za pomoć u nameri da odvučem Dejmijena od demona.

Uprkos vremešnosti zdanja i eleganciji enterijera, hotel je odisao modernim ambijentom i osećala sam se kao kod kuće unutar tih zidova. Nestrpljivo sam čekala lift i bila još nestrpljivija kada sam se našla u kabini. Činilo mi se da je prošla večnost dok se vrata nisu otvorila u raskošnom lobiju. Uputila sam se pravo ka baru staroengleskog stila.

Iako je bila nedelja i već sitni sati, u Jarescajten baru vrvelo je od ljudi. Žena pored klavira pevala je tiho okupljenima. Jedva da sam

obratila pažnju na nju. Nisam očekivala da ću pronaći Dejmijena među onima koji slušaju njenu pesmu.

Prelazila sam pogledom po drvenim stolicama, presvučenim crvenom kožom, odmahujući rukom konobaru koji je želeo da me smesti za neki od stolova. Zastala sam na momenat, našavši se pored plavuše mojih godina, koja je pijuckala šampanjac i smejala se u društvu čoveka koji je otac mogao da joj bude, a kladila bih se da nije.

Okrenula sam se, lagano razgledajući okolo. Dejmijen nije bio u grupi pored klavira, niti je sedeo za barom. Nije ga bilo ni na jednoj od crvenih kožnih stolica koje su bile poređane za stolovima.

Uplašila me je pomisao da je možda izašao dok sam ja silazila. Onda sam krenula korak ulevo i shvatila da je ono za šta sam mislila da je zid u stvari stub koji je stvarao optičku varku. Tada sam ugledala ostatak sale, uključujući i plamen koji je skakutao u kaminu na suprotnoj strani. Tamo se nalazio mali separe sa dve fotelje. I da, Dejmijen je sedeo u njemu.

U momentu sam odahnula. Olakšanje je bilo toliko snažno da se zamalo nisam uhvatila za plavušino rame kako bih ostala na nogama. Dejmijen je sedeo na jednoj od fotelja, licem okrenutim plamenu, a leđima baru. Ramena su mu bila široka i snažna i više nego sposobna da podnesu sav teret ovog sveta. Poželela sam, svakako, da to nije morao da čini.

Krenula sam ka njemu. Topot mojih koraka gušili su gusti tepih i žagor ljudi. Zastala sam nekoliko koraka od njega, osetivši onu istu privlačnost koju sam osećala svaki put kada bih se našla u Dejmijenovoj blizini. Pevačica je tog momenta, glasom koji se jasno prolamao salom, zapevala *Since I Fell for You*. Bojala sam se da će njen tužni glas izazvati reku suza koje sam potiskivala tokom proteklih nedelja.

Ne. Bila sam tu da bih pružala podršku i tešila Dejmijena, a ne on mene. Nastavila sam ka njemu odlučnim korakom. Spustila sam ruke na njegova ramena, savila se i spustila mu usne na uho. „Je li ovo privatna zabava ili vam se mogu pridružiti?“ Nisam videla, ali sam začula

njegov osmeh umesto odgovora. „Zavisi ko pita.“ Nije se okrenuo, ali mi je pružio ruku preko ramena. Uhvatila sam je i pošla za njom dok se nisam našla ispred njega. Znala sam svaku crtu njegovog lica. Svaku tačku, svaku oblinu. Njegove usne, svaki izraz lica. Zatvorenih očiju mogla sam da prepoznam kada je goreo od želje, a kada se smejao od srca. Dovoljno je bilo da pogledam njegovu tamnu kosu i već bih je osećala pod prstima. Vrlo dobro sam poznavala svaku crtu njegovog lica, a opet, svaki put kada bih ga pogledala, obarao me je s nogu.

Te pune, prelepe usne razvukle su se u blagi osmeh. Povukao me je za ruku u svoje krilo. Ruke su mu bile snažne i mišićave. Smestila sam se udobno, ali nisam se priljubila uz njega. Želela sam da mu vidim lice.

„Želiš li da razgovaramo o tome?“ Znala sam šta će mi odgovoriti na to, a ipak, zadržala sam dah, moleći se da grešim.

„Ne“, rekao je. „Želim samo da te zagrlim.“

Nasmejala sam se kao da su te njegove reči bile slatke i romantične, ne želeći da mu pokažem koliko me je podilazila jeza od njih. Da, želela sam njegov dodir. Ali trebalo mi je i više od toga.

Pomilovala sam ga po obrazu. Pod prstima sam osetila oštrinu njegove dvodnevne brade. Njegova blizina unosila je nemir u moje telo. Grudi su mi se nadimale, isprekidano sam disala. Da li će ikada doći momenat kada ću moći da stanem pored njega a da ne osetim strast i želju za njim? Da ne žudim za njegovim dodirom?

To nije bila samo čista želja za seksom – ne samo to, nikako. Žudela sam za njim. Baš kao da nisam mogla da dišem bez njega. Kao da smo bili dve polovine jedne duše i kao da nijedno od nas dvoje nije moglo da preživi bez one druge polovine.

Nikada ranije nisam bila toliko srećna kao što sam bila pored Dejmijena. Ali u isto vreme bila sam neizmerno tužna. Po prvi put sam osetila šta zapravo znači živeti u strahu.

Svom snagom sam se potrudila da se osmehnem, jer nisam želela da pokažem Dejmijenu koliko sam se bojala da ću ga izgubiti. Bezuspešno, jer Dejmijen me je vrlo dobro poznavao.

„Bojiš se“, rekao mi je. Tuga s kojom je to izgovorio bila je dovoljna da me razoruža. „Ti si jedina osoba na svetu koju nikada ne bih povredio, a ipak, ja sam taj koji ti uteruje strah u kosti.“

„Ne“, rekla sam mu. „Ne bojim se.“

„Lažljivice“, rekao je nežno.

„Zaboravljaš da sam imala prilike da te vidim u akciji, Dejmijene Stark. Jači si od prirode. Nema šanse da mogu izaći kao pobednici. Možda oni to još ne znaju, ali ja znam. Preživećeš ti i ovaj brodolom i vratićeš se kući kao slobodan čovek. Drugačije ne može biti.“ Govorila sam ono u šta sam želela da verujem, a bio je u pravu – bila sam prestrašena.

Dejmijen je, naravno, umeo da čita između redova. Nežno mi je prebacio pramen kose iza uha. „I treba da se bojiš. Ovo je slučaj od kojeg tužiocima cure bale na usta.“

„Ali imao si samo četrnaest godina“, rekla sam mu.

„Zato me i terete kao maloletnika.“

Namrštila sam se, jer ga je, čak i u tom slučaju, čekala desetogodišnja kazna.

„Ali nisi ti ubio Merla Riktera.“ To je, na kraju krajeva, bila poenta priče.

Lice mu se smračilo. „Istina je vrlo relativna stvar. Kada budem ušao u sudnicu, istina će biti onakva kako je sudije budu kreirale.“

„Onda se moraš potruditi da sudije čuju pravu istinu. Đođavola, Dejmijene, nisi ga ti ubio. Čak i da jesi, postoje olakšavajuće okolnosti.“ Nedavno sam saznala od Dejmijena šta se zapravo dogodilo. Rikter i on su se potukli, a kada je ovaj pao, Dejmijen se povukao. Nije pružio ruku spasa treneru koji ga je godinama zlostavljao.

„O, Niki.“ Obuhvatio me je oko struka i toliko snažno privukao sebi da sam uzdahnula. „Znaš da ne mogu da izgovorim to što tražiš od mene.“

„Ne tražim ja ništa.“ Zvučala sam neuverljivo. Naravno da sam tražila. Đođavola, preklinjala sam ga. Dejmijen je to vrlo dobro znao. A ipak nije želeo da me posluša.

Bes je sve više bujao u meni, ali pre nego što je kulminirao, Dejmijen je spustio usne na moje. Poljubac je bio topao, strastven i potpuno sam mu se predala. Talas požude preplavio je moje telo. Nije da je odneo sav bes i tugu od mene, ali ih je ublažio. Prigrlila sam ga jače, poželevši da me nikada ne pusti iz zagrljaja.

Dok sam klizila bliže njemu, pod butinama i zadnjicom osetila sam kako mu se mišići zatežu, a silina njegove erekcije ispod teksasa udobno smešta među obline moje stražnjice. Ljubeći ga još snažnije, poželela sam da smo u privatnosti svog apartmana umesto u baru, na javnom mestu.

Kada sam ostala bez daha, povukla sam se od njega. „Volim te", rekla sam mu.

„Znam", odgovorio mi je, i mada sam očekivala nešto slično iz njegovih usta, te reči su izostale.

Ta strelica pogodila me je pravo u srce, ali ipak sam mu se osmehnula. Bio je to onaj dobro izvežban osmeh tipa „boriću se za mir u svetu". Onaj osmeh kojim sam se često osmehivala ostatku sveta, ali ne i Dejmijenu.

Tešila sam sebe da je samo umoran, ali nisam verovala u to. Dejmijen Stark ništa nije radio bez razloga. I mada nije bilo moguće pročitati mu misli, dovoljno sam ga dobro poznavala da sam mogla da razaznam njegove namere. Poželela sam da skočim i vrištim. Da ga molim da me ne odbija od sebe. Želela sam da povičem da mi je jasno da je time pokušavao da me zaštiti, jer je znao da je izvesno da će ga osuditi. Da će ga silom odvesti od mene. Ali đavola, zar mu nije bilo jasno da me je tako samo još više povređivao?

Svim srcem verovala sam da me je Dejmijen voleo. Plašilo me je samo to da ljubav nije bila dovoljna. Ne ukoliko je rešio da me odgurne od sebe u nameri da me zaštiti. Bio je u potpunoj zabludi.

Nisam reagovala. To nije bila borba koju sam mogla da dobijem, a morala sam da igram na svoj način.

Povratila sam snagu, fokusirala se na osmeh, ustala i pružila mu ruku. „Sutra ujutru, u deset, morate biti u sudnici, gospodine Stark. Mislim da bi bilo bolje da pođete za mnom."

Ustao je i oprezno me pogledao. „Hoćete da kažete da bi trebalo da odspavam?"

„Ne."

Odmerio me je pogledom, a moje telo drhtalo je pod njegovim pogledom. „Dobro", rekao je. Ta jedna jedina reč ne samo da je obećavala, već je odnela sve strahove koji su me mučili.

Nasmejala sam se krajičkom usana. „Ni to. Bar ne još."

I dalje sam se smejala, jer je bio potpuno zbunjen, ali nije uspeo da postavi nijedno pitanje, pošto nam je tog trenutka prišao recepcioner.

„Sve je spremno, gospođice Ferčajld."

Široko sam mu se osmehnula „Hvala. U pravi čas."

Uhvatila sam za ruku veoma zbunjenog čoveka i povela ga pored recepcije do izlaza iz hotela. Tamo, na ulici, bio je parkiran crveni lamborgini.

Dejmijen me je pogledao. „Šta je ovo?"

„Iznajmljen je. Mislila sam da će ti večeras prijati malo zabave, a A-9 je na samo nekoliko milja odavde. Brz auto. Nemački autoban. Pravo ludilo."

„Dečaci i autići?"

Odgovorila sam mu tiho, kako nas recepcioner ne bi čuo: „Pošto smo se već poigrali onim interesantnim igračkama u sobi, možda će ti prijati nešto novo." Odvela sam ga do kola, pored kojih je stajao poslužitelj i otvorio vrata na suvozačevoj strani. „Čula sam da je ova igračka veoma poslušna i znam da ćeš uživati u tome da je imaš pod kontrolom."

„Je li?" Ponovo me je odmeravao, ali ovog puta sa žarom u očima. „U stvari, to je ono što najviše volim. Poslušnost, moć, kontrolu."

„Znam", rekla sam i sela u auto tako da se vidi dobar deo moje butine.

Istog časa i Dejmijen je seo za volan i startovao motor.

„Vozi dovoljno brzo i biće dobro skoro kao i seks“, začikavala sam ga. I pošto nisam mogla da odolim, dodala sam: „Na kraju krajeva, biće to dobra predigra.“

„U tom slučaju, gospođice Ferčajld“, rekao je sa dečačkim osmehom na licu, „predlažem da se čvrsto držite.“

2

Iako je bila nedelja i skoro ponoć, ravne minhenske ulice bile su pune. Motor lamborginija zviždao je i brujao baš kao da se bunio, frustriran time što ne može da oslobodi svu svoju snagu i poleti. Baš kao što ni ja nisam mogla da učinim bilo šta da bih pomogla Dejmijenu.

Uvalila sam se u sportsko, kožno sedište crvene boje. Okrenula sam se na stranu da bih mogla da ga posmatram. Uprkos gustini saobraćaja, koja bi mene dovela do ludila, Dejmijen je bio potpuno miran i sve je držao pod kontrolom. Desna ruka, blago savijena u prstima, opušteno mu je ležala na menjaču. Lagano sam uzdahnula, zamislivši njegovu ruku na svom golom kolenu. Otkako sam upoznala Dejmijena, često sam se prepuštala fantazijama. Iskreno, to mi nije smetalo.

Levom rukom držao je volan i činilo se da je bio, uprkos svim nedaćama koje su nas zadesile, opušten i siguran u sebe. Posmatrala sam njegov profil – izvajanu bradu, oči, prelepe usne razvučene u blagi osmeh.

Na slabom svetlu sa kontrolne table izgledao je pomalo opasno. *To je istina*, pomislila sam. Dejmijen je bio buntovnik. Živeo je život po sopstvenim pravilima. To je bilo ono što sam najviše volela kod njega. Zato mi je bilo još teže da shvatim zašto se postavio kao mali optuženik.

Zaustavili smo se na raskrsnici. Na semaforu se upalilo zeleno svetlo. Dejmijen je oštro krenuo i još oštrije prelazio iz trake u traku,

pa sam morala da se uhvatim za sedište kako se ne bih povijala u stranu. Pogledao me je. U njegovim očima nisam videla ništa osim čistog užitka. Uzvratila sam mu osmeh zadovoljstva i tog momenta, činilo se, nije bilo ničeg što bi nas moglo razdvojiti. Osećali smo samo slobodu i zadovoljstvo i želela sam da to potraje večno. Da možemo da se vozimo i vozimo, da nikada ne stanemo. Da se sami nas dvoje odvezemo u večnost.

Ja sam možda otplovila u svojim fantazijama, ali Dejmijen je ostao potpuno priseban. Videla mu se napetost u mišićima, ali i snaga i kontrola, dok je upravljao brzim automobilom, testirajući krajnju snagu neverovatnog motora. Mučio je motor sve dok nismo izašli na autoput, a tada ga konačno isprobao na otvorenom.

Progutala sam knedlu i zavalila se dublje u sedište. Samo sam se našalila kada sam rekla da će vožnja biti nalik dobrom seksu. Trebalo je to ozbiljnije da shvatim.

„Smešiš se“, rekao mi je ne okrećući glavu.

„Da“, priznala sam. „Jer vidim si srećan.“

„Jesam kada si ti tu“, odgovorio je. „Zašto da ne budem srećan?“

„Samo nastavi“, rekla sam mu, „laskanjem ćeš daleko dogurati.“

„Iskreno se nadam.“ Govorio je šapatom, ali to je bilo dovoljno da probudi moje telo. Temperatura mi je rasla. Graške znoja pojavile su se na vratu. Grudi su mi otežale, kao da su tražile Dejmijenovu ruku da ih pridrži. Čvrste bradavice ocrtavale su se ispod svilene haljine.

Njegov komentar bio je kratak ali jasan. Svakako, oboje smo znali da bih pošla gde god da me Dejmijen povede.

„Stigli smo“, rekao je Dejmijen, a ja sam poskočila, kao da su me njegove reči prenule iz dubokih misli. Sabrala sam se i shvatila da smo stigli do A-9. Prilazio je rampi takvom brzinom da sam se prilepila uz naslon sedišta. Udahnula sam, uživajući u brzini i društvu čoveka pored sebe. „Imaš li nešto u planu?“, pitao me je dok je skretao.

Bacila sam pogled na brzinometar i videla da se kazaljka približila brzini od 175 kilometara na sat. „U planu?“

Podigao je obrve, očigledno dobro raspoložen. „Ovo je bila tvoja ideja, sećaš se? Mislio sam da si imala nešto posebno na umu."

„Ništa posebno", priznala sam mu dok sam bosa stopala podizala na sedište. „Samo da uživam zajedno s tobom."

„Dopada mi se takav plan", rekao mi je. „A tačno znam gde bi to moglo da bude." Njegov pogled je govorio na šta je tačno mislio i nisam mogla a da se ne osmehnem.

„Perverzno", rekla sam mu.

„Samo za tebe", odgovorio je. Rukama sam obuhvatala kolena dok je on lagano prstima prelazio po smaragdnoj narukvici oko mog nožnog zgloba. Narukvicu mi je poklonio baš on, što je trebalo da me podseti da sam njegova, ukoliko to slučajno zaboravim.

Laganim i nežnim dodirom, prešao je s narukvice na zadnji deo moje butine. Bio je to sasvim običan dodir na koji sam ja burno reagovala. Toplotni udari usledili su pravo među noge i posred bradavica. Kako je lako bilo predati se običnom dodiru, zadovoljstvu i želji. Baš kao da sam ja bila neko ko je konstantno umirao od gladi, a on najslađi zalogaj.

Pritisak u glavi neočekivano je popustio kada je njegova ruka prešla na radio. Tražio je stanicu sve dok se nije zaustavio na tehno ritmu koji je ispunio kabinu automobila. Okrenuo se i motor je ponovo zabrujao dok je Dejmijen plovio polupraznim ulicama. Zavalila sam se u sedište, prepustivši se ritmu i čoveku koji me je voleo. Kog sam ja volela. Koji je bio samo moj. Ta misao došla je spontano, a rastužila me je jer to nije bila istina. Da je on stvarno bio moj – moj i ničiji više – mogla sam ga odvesti daleko odatle. Mogla sam ga izbaviti. Mogla sam ga spasti svih tih zakonskih okova.

Ali to nije bilo moguće. Ta neizbežna istina ponovo mi se uvukla pod kožu, pretvarajući svetlost u tamu, a optimizam u zle slutnje.

Okrenula sam se i zagledala se u drvored pored puta. Čudne senke igrale su po krošnjama dok su farovi bacali svetlost po njima. Zadrhtala sam od tog prizora, osetivši se potpuno bespomoćnom. Kao da smo ulazili u sam pakao, ali da ni tamo nije bilo spasa od puste stvarnosti.

Nisam želela da se zaustavimo – želela sam da se odvezemo na istok, gde sunce izlazi u pet ujutru. Želela sam da stisnemo gas do daske i nikada se ne zaustavimo. Tog momenta bilo smo na sigurnom, daleko od tih crnih, zastrašujućih senki, ali čim se zaustavimo... kada se vratimo...

Ne. Udahnula sam duboko. Morala sam da budem jaka. Ne zbog sebe, već zbog Dejmijena. „Trebalo bi da krenemo nazad", rekla sam tiho, sigurna da me nije čuo od muzike koja je treštala u autu. Pružila sam ruku i isključila radio. Zavladala je tišina.

Dejmijen me je pogledao i videla sam da je zabrinutost zamenila zadovoljstvo u njegovim očima. „Šta ti je?"

„Trebalo bi da krenemo nazad." Pokušavala sam da budem glasnija, ali glas mi je i dalje bio jedva čujan, kao da se borio protiv moje volje, nemo me preklinjući da mu kažem da stisne gas i nastavi dalje. „Trebalo bi da se odmoriš", jedva sam uspela da izgovorim, prisiljavajući sebe da zvučim smireno. „Sutra nas čeka težak dan."

„Razlog više da uživamo dok možemo."

Gušila sam suze. „Dejmijene."

Očekivala sam da će reći nešto utešno. Da će me uveriti da će sve biti u redu. A on me je samo pomilovao po obrazu, što je moje oči ponovo napunilo suzama. Stisnula sam pesnice i borila se s rekom suza koja samo što se nije izlila iz mene. Nisam to smela dozvoliti sebi. Ne u tom momentu. Nikako. Plakaću kada ga izgubim. A dok taj dan ne dođe, samo sam želela da svaki sekund provedem s njim.

Uspela sam da se osmehnem, za šta mi je trebala nadljudska snaga, i okrenula sam se ka njemu.

„Još malo", rekao je i dodao gas.

„Kuda idemo?"

„Na jedno mesto koje želim da ti pokažem."

Mora da sam izgledala vrlo zbunjeno, jer se slatko nasmejao. „Ne brini. Nećemo pobeći."

Skoro da sam poželela da pobegnemo.